

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Grupy E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o odmowę udzielenia koncesji, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lipca 2012 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 lipca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 marca 2009 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki – po ponownym przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wydania koncesji na obrót paliwami ciekłymi – postanowił: uchylić decyzję z dnia 28 listopada 2007 r. (pkt I.); odmówić przedsiębiorcy GRUPA E. Spółka z o.o. z siedzibą w Z. udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi (pkt II.). W podstawie prawnej decyzji wskazano przepisy art. 145 § 1 pkt 5 w związku z art. 151 § 1 pkt 2 i art. 104 k.p.a. oraz art. 35 ust. 3 w związku z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) w związku z art. 50 pkt 2 oraz art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 czerwca 2010 r. oddalającego odwołanie strony powodowej od decyzji Prezesa URE z dnia 16 marca 2009 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego strona powodowa zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej – w ocenie skarżącego – wynika z:

1) “oczywiście” błędnej wykładni przepisu art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego przez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku, że fakt prowadzenia postępowania karnego z art. 23 ust 1 i ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293 ze zm.) przeciwko pracownikowi podmiotu wnioskującego o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi stanowi przesłankę do odmowy wydania wnioskującemu koncesji na obrót paliwami. Przesłanka negatywna określona w art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego musi istnieć w dniu wydania decyzji w przedmiocie koncesji. Decyzja o przyznaniu koncesji stronie powodowej została wydana przez Prezesa URE w dniu 28 listopada 2008 r., a w tym dniu orzeczenie Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 sierpnia 2007 r., nie było prawomocne. Uprawomocniło się dopiero 30 listopada 2007 r.;

2) “rażącego” naruszenia przepisu art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. W ocenie skarżącego w dniu wydania decyzji ostatecznej o udzieleniu stronie powodowej koncesji na obrót paliwami nie istniała żadna nowa okoliczność istotna dla sprawy, która mogłaby w świetle art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. stanowić podstawę do wznowienia postępowania, a wznowienie postępowania bez podstawy wynikającej z tego przepisu stanowi rażące naruszenie prawa. Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku uznał, że jedyne przesłanki, jakie mogą powodować odmowę wydania koncesji, a zatem są istotne dla rozstrzygnięcia postępowania w tym przedmiocie skatalogowane zostały w art. 56 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 33 ust. 3 Prawa energetycznego. Jednocześnie Sąd Apelacyjny uznał za uzasadnioną podstawę do wznowienia postępowania w sprawie wydania

takiej koncesji okoliczność, że przeciwko pracownikowi powoda toczyło się w dniu wydawania decyzji o udzieleniu powodowi koncesji postępowanie karne z tytułu przestępstwa związanego z prowadzoną przez powoda działalnością.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – pozwany Prezes URE – wniosła o: I. wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o: II. oddalenie skargi kasacyjnej; oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364). Sytuacja oczywiście uzasadnionej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się nie tylko do “oczywistości” zarzuconych uchybień, ale także do związanej z tym zasadności wniosków skargi kasacyjnej. Nie spełnia tych warunków skarga kasacyjna, która pomimo zasadności niektórych z jej zarzutów podlegałaby oddaleniu na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. wobec zgodności zaskarżonego wyroku z prawem.

Nawet gdyby uznać za kontrowersyjne stanowisko zaskarżonego wyroku co do zasadności decyzji odmawiającej udzielenia przedmiotowej koncesji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z art. 33 ust. 3 pkt 3 Prawa energetycznego, to wskazana podstawa skargi kasacyjnej nie wyłącza możliwości uznania, że wyrok Sądu drugiej instancji, którym oddalono apelację strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odpowiada prawu (art. 398¹⁴ k.p.c.). Z

pewnością bowiem – jak to zasadnie wywiedziono w odpowiedzi strony pozwanej na skargę kasacyjną – nie jest oczywiście wadliwe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji opierające się na ustaleniu zgodności z prawem zaskarżonej decyzji odmawiającej udzielenia koncesji ze względu na ustalone przypadki wprowadzenia do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych, co uzasadniałoby uznanie, że wnioskodawca w sprawie o udzielenie koncesji nie dawał rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej. Taką bowiem przesłankę odmowy udzielenia koncesji uwzględniano w dotychczasowym orzecznictwie sądowym – (powołanym przez stronę pozwaną w odpowiedzi na skargę kasacyjną), - co wykluczałoby uznanie, że interpretacja zgodna z utrwalonym orzecznictwem jest wadliwa na zasadzie oczywistości w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z kolei podstawę wznowienia postępowania administracyjnego w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. należy łączyć nie tyle z ujawnieniem skazania pracownika strony powodowej, co z ujawnieniem przypadków wprowadzania przez powodową spółkę do obrotu wadliwych paliw.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.